

KANTONALNI SUD U BIHAĆU

BROJ: K-12/97-RZ

Bihać, 05.05.1997. godine

Pravosnažno 10.03.1998. godine.

Presudom Vrhovnog suda F BiH broj Kž-337/97 od 10.03.1998. godine prvostepena presuda preinačena u odluci o kazni tako da se optuženi osuđuje na kaznu zatvora u trajanju od 12 (dvanaest) godina.

Rješenje Kantonalnog suda u Bihaću broj Kv-58/02 od 07.05.2002. godine dopušteno je ponavljanje postupka u ovom predmetu i određen novi glavni pretres.

U IME NARODA!

Kantonalni sud u Bihaću u vijeću sastavljenom od sudije Osmana Hadžića kao predsjednika vijeća i sudije ovog suda Nijaza Omanovića te sudija porotnika Muslić Mustafe, Mustafić Smajila i Šekerić Safeta kao članova vijeća, sa zapisničarem Šušnjar Fadilom, u krivičnom predmetu protiv optuženog Šabančević Almira, zbog krivičnog djela iz čl. 144. KZ SFRJ kao Zakona R BiH, po optužnici Višeg javnog tužilaštva u Bihaću, br. Kt: 51/96 od 01.10.1996. godine, nakon održanog usmenog, glavnog i javnog pretresa, u prisustvu optuženog lično te branioca optuženog advokata Mehmeda Semanića iz Bihaća, donio je dana, 05.05.1997.godine i istog dana javno objavio slijedeću:

P R E S U D U

OPTUŽENI:

ŠABANČEVIĆ ALMIR zvani "Kliker" sin H. i majke Dž. rođ. A., rođen 01.10.1974. godine u G. L., Općina C. gdje i boravi ..., .., državljanin R BiH, poljoprivrednik, neoženjen, pismen sa završenih 8 razreda OŠ, vojsku nije služio, vodi se u vojnoj evidenciji C., lošeg imovnog stanja, neosuđivan, ne vodi se drugi krivični postupak.

K r i v j e :

Što je:

Dana, 19. jula 1995. godine oko 04,00 h u naselju J., Općina V.K. kao pripadnik vojske tzv. "NO-AP-ZB", kršeći pravila Ženevske konvencije o postupanju sa ratnim zarobljenicima iz 1949. godine, čl. 3. st. 1. t. a. i čl. 13., nakon zarobljavanja šest pripadnika 5. Korpusa Armije R BiH, iste sa drugim pripadnicima vojske tzv. "NO" fizički zlostavljao tukući ratne zarobljenike sa šakama, nogama i kundacima od puške po raznim dijelovima tijela, a potom uzeo za prsa ratnog zarobljenika D. N., okrenuo ga prema sebi te iz automatske puške cal. 7,62 mm u istog ispucalo nekoliko metaka od kojih povreda je ovaj podlegao na licu mjesta.

Čime je počinio krivično djelo - ratni zločin protiv ratnih zarobljenika iz čl. 144. KZ SFRJ kao Zakona R BiH, kažnjivo po istom zakonskom propisu.

S toga sud optuženog na osnovu istog zakonskog propisa, a uz primjenu odredbe čl. 41. KZ SFRJ kao Zakona R BiH,

O S U Đ U J E

NA KAZNU ZATVORA U TRAJANJU OD 14 (ČETRNAEST) GODINA.

Po članu 50. st. 1. preuzetog KZ-a, optuženom se u izrečenu kaznu zatvora uračunava vrijeme koje provede u pritvoru počev od 04.04.1996. godine, pa na dalje.

Po čl. 108. st. 2. ZKP-a, oštećeni D. H. sa odštetnim zahtjevom, upućuje se na građansku parnicu.

O b r a z l o ž e n j e

Kantonalno tužilaštvo Bihać zastupalo je optužnicu br. Kt br. 51/96 od 01.10.1996. godine kojom je stavljeno na teret optuženom Šabančević Almiru da je počinio krivično djelo za koje je ovom presudom i oglašen krivim.

Sve odlučene činjenice na kojima se zasniva ova presuda utvrđene su izvođenjem dokaza na glavnom pretresu koje je sud cijenio u smislu odredbe čl. 215. ZKP-a.

Optuženi u svoju odbranu ističe da je kao pripadnik snaga tzv. APZB kritičnog dana bio angažovan na izvršenju borbenog zadatka, kada su i zarobljeni pripadnici 5. Korpusa, a koji kada su bili razoružani i postrojani, priznaje da je dva puta plesnuo zarobljenika Z. Z.. Optuženi je takođe izjavio da mu je bilo poznato da se radi o pripadnicima 5. Korpusa jer su bili odjevni u maskirne uniforme i naoružani automatskim puškama. I konačno optuženi je izjavio da mu je bilo poznato kako valja postupati prema zarobljenicima kad zapadnu u zarobljeništvo tj. da se isti ne smiju zlostavljati, tući niti na bilo koji drugi način šikanirati Poriče ubistvo zarobljenog pripadnika 5. Korpusa N. D., ističući da je navedenog zarobljenika ubio Đ. Dž..

I pored ovakve odbrane optuženog sud je između ostalih dokaza proveo dokaz saslušanjem svjedoka M. S., zarobljenog pripadnika 5. Korpusa, koji je neposredni očevidac predmetnog događaja, čiji je iskaz, po uvjerenju suda objektivan i ne pristrasan a isti je izjavio da kada su kao pripadnici 5. Korpusa zapali u okruženje, kojom prilikom su se nalazili u jednoj porodičnoj kući i to u podrumskim prostorijama iste, tada im je prišao optuženi Šabančević naredivši im da izađu na sprat, gdje su postrojani uz zid, kojom prilikom je ovaj svjedok stajao između unesrećenog N. i M. S.1. kada su ih počeli tući i to kako optuženi tako i K. H. zv. "Ž." koji je bio naoružan PM 84 (tzv. osamdesetčetvorka), kojom prilikom je „Ž.“ od zarobljenog Z. prilikom pretresa pronašao "papirić" tada mu je i rekao: "Komandirčić" a zatim ga i ubio. Ovaj svjedok objelodanjuje i optuženog pa ističe da je optuženi desnom rukom uhvatio unesrećenog N. a zatim iz AP ispalio rafal u stomak unesrećenom i tim činom prouzrokovao njegovu smrt.

I svjedok K. S. u svom iskazu, kao neposredni očevidac događaja, objelodanjuje ponašanje optuženog kritične zgrade pa ističe da optuženog dobro poznaje i da je upravo optuženi nakon zarobljavanja pripadnika 5. Korpusa i kada su ovi bili postrojeni u jednoj prostoriji porodične kuće, iste tukao šakama i kundakom puške kojom prilikom je jednog momenta rukom prema sebi povukao jednog zarobljenika da bi zatim u ovoga i to u stomak ispucao iz automatske puške uslijed čega je unesrećeni pao na pod i na licu mjesta ostao mrtav.

I svjedok M. S.1 u svom iskazu ističe da je jedan pripadnik tzv. autonomaških snaga ubio N. iz AP i ovaj svjedok otvara mogućnost da je to bio upravo optuženi, međutim, ističe da je događaj mogao bolje vidjeti M., a on iako je bio zarobljen da je stajao u stroju, ipak nije mogao najbolje vidjeti šta se dešava jer je morao držati oborenu glavu kao i ostali zarobljenici.

Saznanja svjedoka K. S.1, K. J., P. E., K. A., i O. S. su posredna jer su o događaju saznali iz priče drugih lica. Tako svjedok K. S.1 ističe da je iz priče Đ. Dž. saznao kojom prilikom mu se Dž. pohvalio, rekavši pri tom je si li čuo šta sam uradio u J.? Ovaj svjedok ističe i to da je bio na licu mjesta i to po proteku tri sata od momenta kada se odigrao događaj, kojom prilikom je na licu mjesta uočio dva leša.

Saznanja svjedoka K. J. o predmetnom događaju su iz priče M. S. i M. S.1, koji su mu ispričali da je Šabančević lišio života zarobljenika N. pucajući iz AP. Svjedok K. A., nije očevidac događaja a u svom iskazu iskazao je da mu je "Ž." priznao da je ubio jednog pripadnika 5. Korpusa, a zatim je ovaj svjedok izjavio da je "Ž." ime H. kao i da je imao dugu kosu te da je bio naoružan PM-84 tzv. osamdesetčetvorka. Svjedok P. E. takođe nije neposredni očevidac događaja, međutim, izjavio je da je čuo pucanj a kada je ušao u prostoriju uočio je Šabančevića sa automatskom puškom u ruci u kojoj prostoriji je uočio i "Ž." kao i Đ., kojom prilikom je uočio i dva pripadnika 5. Korpusa za koje je pretpostavljao da su ranjeni ili mrtvi, jer su ležali. Svjedok O. S. nije neposredni očevidac događaja jer je o događaju saznao iz priče J. S. koji mu je rekao da su ubijena dva pripadnika 5. Korpusa, kojom prilikom je S. spominjao i lice po nadimku "Ž.". U ovoj krivičnoj stvari saslušan je svjedok K. M. koji je opisao fizički izgled Đ. Dž., pripadnika "J.", kojom prilikom je izjavio da je Đ. crn, crne kose da ima mladež na licu te da je visok oko 180 cm kao i da ne postoji nikakva fizička sličnost između Đ. i Šabančevića.

Rješavajući ovu krivičnu stvar, svestrano analizirajući sadržaje iskaza svih svjedoka a dovodeći ih u vezi sa sadržajem o odbrane optuženog nedvojbeno se utvrđuje da je kritične zgrade više pripadnika 5. Korpusa zapalo u zarobljeništvo, nakon čega su dva lica smrtno stradala.

Držeći se činjeničnih okvira dispozitiva optužnice kao i subjektivnog obilježja iste, sud je nastojao da u detalje raspoloživim dokaznim sredstvima raspraviti predmetnu krivično-pravnu stvar. Naime, optuženi, kao procesni subjekt, shodno važećim propisima imao mogućnost da se brani kako zna i umije a isti je u cjelosti negirao preduzimanje inkriminisane radnje a samim tim i prouzrokovanja posljedice koja se očitovala u ubistvu zarobljenog i nemoćnog pripadnika 5. Korpusa D. N., nastojeći prikazati da je ovu radnju preduzelo drugo lice koje sada ne boravi na ovim prostorima koju činjenicu optuženi, po uvjerenju ovog suda je nastojao vješto iskoristiti.

Svestrano analizirajući sadržaj napred navedenih iskaza nedvojbeno se utvrđuje da su kritične zgrade smrtno stradala dva zarobljena pripadnika ARBiH i to Z.Z., koji je prema

kazivanju svjedoka M. S. kao neposrednog očevidca događaja ubijen iz PM-84 i D. N. koji je ubijen iz AP a da je isti smrtno stradao utvrđuje se iz sadržaja podneska 517 Bbr i ispisan dana 13.08.1995. godine lice po nadimku "Ž." ubilo je Z. Z. što je i sam priznao svjedoku K. A., a što je dodatno utvrđeno i iskazom svjedoka M. S.. Sud nije do u detalje rasvijetljavao ovo ubistvo, jer isto i nije bilo i predmet optužbe, međutim, obzirom na sadržaj odbrane optuženog valjalo je donekle rasvijetliti i aktivnost "Ž." kritične zgrade, a ovo i zbog toga što optuženi, drugom licu koje ne boravi na odnosnom području nastoji "pripisati" vlastitu inkriminisanu radnju.

Dakle, radi rasvijetljavanja ove krivične stvari, a obzirom na činjenicu da je rješavajući istu, valjalo pribjeći i činu prepoznavanja vinovnika događaja opisujući njihove osobenosti i samo sredstvo izvršenja krivičnog djela doprinosi rasvijetljanju istog. Stoga je utvrđeno da je Z. Z. ubijen iz PM 84, što je učinio "Ž.", a drugi pripadnik 5. Korpusa D. N. čije je ubistvo bilo predmetom rješavanja ove krivične stvari, ubijen je iz automatske puške.

Optuženi je nastojao prikazati da je D. ubio Đ., dakle, lice za koje je u ovom postupku utvrđeno da ima i određene osobene znake gdje se posebno u predjelu lica ističe mladež, što u svom iskazu ističe i svjedok P. E.. Opisujući ovu osobenost ovaj svjedok koristi izraz da Đ. izgleda kao da mu je lice izgorjelo. I svjedok K. S.1 je izjavio da poznaje Đ. i on je između ostalog izjavio da Đ. ima mladež na licu. Ovaj osobeni znak (mladež) obzirom na lokaciju (predio lica), po uvjerenju ovog suda, lako je uočljiv tako da bi ga s lakoćom mogli uočiti i svjedoci neposredni očevidci ovog događaja. Tako je svjedok M. S.1. u dijelu svog iskaza kategoričan kada ističe da čovjek koji je ubio N. nije imao mladež.

Kada se napred navedena činjenica dovede u vezu i sa procesnom aktivnošću koja se između ostalog očitovala i u činu prepoznavanja vinovnika odnosno događaja, te kada se svest rano analizira cjelokupno dokazno stanje ovosudnog spisa, a posebno kada se sadržaj odbrane optuženog gdje je između ostalog izjavio da je bio na licu mjesta dovede u vezu i sa decidnim iskazima svjedoka M. S. i K. S. kao neposrednih očevidaca događaja koji su kategorični u svojoj tvrdnji da je upravo optuženi preuzeo inkriminisanu radnju pucajući iz AP u nemoćnog i zarobljenog pripadnika ARBiH D. N. i tako prouzrokovao njegovu smrt kada se dovede u vezu i sa iskazom svjedoka E. P. koji je izjavio da je čuo pucanj a kada je došao na lice mjesta i ušao u prostoriju između ostalih lica uočio je i optuženog Šabančevića sa AP u ruci kojeg je zatim uhvatio za rame P. i izbacio ga van rekavši mu pri tom: "šta radite to od ljudi?", onda se nedvojbeno dokazi do zaključka da je upravo optuženi preduzeo inkriminisanu radnju koja se očitovala u ubistvu iz vatrenog oružja zarobljenog i nemoćnog pripadnika sukobljene strane te s obzirom na svojstvo optuženog u vrijeme izvršenja djela kao i cijeneći činjenicu da mu je bilo poznato i svojstvo unesrećenog kao i to da je znao kako se valja postupati prema pripadnicima strane u sukobu kada zapadne u zarobljeništvo, što je i sam izjavio, a isti je ipak našao za shodno da svjesno, voljno i hotimično preduzme takvo činjenje koje se očitovalo u ubistvu zarobljenog i nemoćnog pripadnika strane u sukobu, pa je tim činom postupio suprotno odredbi čl. 3. st. 1. t. a. čl. 13. Ženevske konvencije o postupanju sa ratnim zarobljenicima iz 1949. godine, a koje činjenje kako u objektivnom tako i u subjektivnom smislu nosi sva bitna obilježja bića krivičnog djela za koje je ovom presudom i oglašen krivim.

Odmjeravajući kaznu optuženom sud je cijenio sve okolnosti koje je u smislu odredbe čl. 41. preuzetog KZ-a utiču da kazna bude veća ili manja. Stoga je sud cijenio raniju neosuđivanost optuženog, njegovu životnu dob jer je rođen 1974. godine, opću naobrazbu optuženog jer je lice sa završenom osnovnom školom i lošeg je imovnog stanja. Sve su ovo činjenice koje je sud cijenio prilikom odmjeravanja kazne optuženom za učinjeno krivično

djelo i ista je odmjerena u trajanju od 14 godina zatvora jer je realno očekivati da će se sa upravo odmjerenom kaznom u cjelosti postići svrha kažnjavanja predviđena odredbom čl. 5. i 33. preuzetog KZ-a. Po čl. 50. st. 1. KZ-a optuženom je u izrečenu kaznu zatvora valjalo uračunati vrijeme koje provede u pritvoru počev od 04.04.1996. godine pa nadalje.

Oštećeni D. H. sa odštetnim zahtjevom u smislu odredbe čl. 108. st. 2. ZKP-a upućen je na građansku parnicu i to stoga što je u konkretnom slučaju pretrpio nematerijalnu štetu čiju satisfakciju valja odrediti u građanskoj parnici.

Sud nije prihvatio prijedloge branioca optuženog da se u ovoj krivičnoj stvari provede dokaz suočenjem svjedoka K. S. i P. E., kao ni saslušanjem P. R., N., Đ. Dž. i P. J. a ovo stoga što je stanje u ovoj krivičnoj stvari, po uvjerenju ovog suda, već dovoljno raspravljeno provedenim dokazima i u naravi je tako da je omogućilo donošenjem ove pravilne i na Zakonu zasnovane odluke.

Slijedom izloženog odlučeno je kao u izreci ove presude

PRAVNA POUKA:

Protiv ove presude dozvoljena je žalba koja se podnosi Vrhovnom sudu Federacije BiH Sarajevo u roku od 8 dana od dana prijema iste, putem ovog suda.
Rok za žalbu optuženom i njegovom braniocu teče od dana prijema presude kome je ista prvo dostavljena.

PREDSJEDNIK VIJEĆA:

S u d i j a
Hadžić Osman